

இன்று புகையிரத்தத்தில் தான் பயணிக்க வணைட்டுமென நேற்றிரவு முடிவான பொழுதே எனக்குள் மெல்லிய சந்தோச அலகை அடிக் கத் தொடங்கி விட்டது. எனது கணவர நிகழ்ச்சி நடபெறும் மண்டபத்துக்கு வளேகைக்கே போய் முடிக்க வணைட்டிய வலேகைகள் இருக்கிறதாம். அதனால் அதிகாலையிலேயே தான் காரில் போய் விடுவதாயும் என்னையின்னர் புகையிரத்தத்தில் வரும் படியும் கட்டுக் கொண்டார்.

எப்போதும் இந்தக் காரில் தானே..! அதுவும் அதிவகே வீதியில் அவசரமாய் பயணிப்பது. நீண்ட பொழுதுகளின் பின் புகையிரத்தத்தில் போக இப்படியொரு வாய்ப்பு என்றதும் உண்மையிலேயே எனக்கு சந்தோசந்தான்.

எனக்குத் தவேயான எல்லாவற்றையும் காராக்கூள்ளையே அடத்தது அனுப்பி விட்டனே. சிறிய கைப்பையுடன் ஒரு கொப்பியும், பனையுமாக ஏறிய போது புகையிரத்த தினுள் யன்னலோரமாக இருக்கை கிடத்தது. மனசுக்கூள் சந்தோசம் துள்ளியது.

வெயிலின் முறைப்பும் இல்லாமல், காளிரின் கூத்தலும் இல்லாமல் காலசை சிலிர்ப்போடும் இயற்கை கண்களை இதமாக வருடியது. காற்று யன்னல் வழி மனையதை தழுவியது. இயற்கையை ரசித்த படி மனசு ஏகாந்தத்தில் சுகிக்கத் தொடங்கியது. புகையிரதம் தாலாட்டியது.

வெளி அழகாய்... மரங்கள் எல்லாம் அவசரமாய் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன. கார்விகள் கந்துவதும், ஏதோ நினைத்து விட்டு மீண்டும் பறந்து மரங்களில் கந்துவதுமாய் இருந்தன. கவிஞர் சோலகை கிளி இதகை கண்டால் கட்டாயம் ஒரு கார்விக் கவிதை புனைந்திருப்பார். எனக்கும் ஏதேதோ மனசுக்கூள் பித்தன. கவிதையாய் வடிக் க வார்த்தைகள் தான் வர மறுத்தன. இனிது இனிது ஏகாந்தம் இனிது ஓளவதை பாட்டியின் வரிகளின் அர்த்தம் புரிந்தது.

திடீரென்று, புரியாத ஏதோ ஒரு பாசையில் யாரோ கதகைக்கும் பெரிய சத்தம் கட்டது. ம... புகையிரதம் நின்றது கட்டத் திரியாமல்... நான். அதற்கிடையில் அடுத்த தரிப்பு நிலையம் வந்து விட்டது. ஏறாவோரம், இறங்கியோரம் தத்தமது திசைகளில் வெளியில் விரைய.. ஆபிரிக்க நாட்டைச் சேர்ந்த சில பண்களும், ஒரு ஆடவனும் தமது உயர்ந்த கார்ல்கள் மற்றவர்களதைத் தொந்தரவு செய்யாமே என்ற எந்த வித பிரகஞ்சையுமின்றி அடிக் கார்லில் உரத்துப் பேசிய படி நானிருந்த பட்டியினுள் ஏறினார்கள்.

நான் மீண்டும் யன்னல் வழி பார்வையைச் செலுத்தி இயற்கையைடன் ஐக்கியமாகினேன். மனசுக்கூள் இனிமையான கவிதையொன்று பிரசவமாவது போன்றதொரு மகிழ்வான உணர்வு. சோதியா, சோலகை கிளி..., போன்றோரின் கவிதைகள் இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் தான் பிரசவித்தனவோ!

விஜயராகவனின் நுங்குகுக் கவிதை அடிக் கடி மனசுக்கூள் எட்டிப் பார்த்தது. அவராகுக் கவிதையை அழகாக வாசிக்கவும் திரியும். ஒரு தரம் அவரது நுங்குகுக் கவிதையை ஐபிசி-தமிழ் வானொலியில் கட்டு விட்டு இரவெல்லாம் ஒரே நுங்குகுக் கனவா. பாட்டா சீக் காய்களை எல்லாம் ஒரு பக்கமாய் ஒதுக்கி விட்டு, தன் வீட்டு முன்றலில் நின்ற ஓற்றைப் பனையிலிருந்து கந்தசாமியகை கொண்டு இறக்கவித்த பரவ நுங்குகைப் பக்கவமாய் சீவி பெருவிரலால் குத்தி இழுத்து பனமுகிழில் விட்டு... ம... ம... நாக்கில் சுவை நரம்புகள் சூரந்து...

பக்கத்தில் அபிடாஸ் ஆஃப் ரர்ச் வேின் வாசனகை கமகமக்க “ஹலோ” என்றது ஒரு குரல். நுங்கை அப்படியே அந்தரத்தில் விட்டு விட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தனே. சற்று முன்னர் வந்த ஆபிரிக்கப் பிரஜைகளில் ஒருவனான அந்த ஆடவன்தான் என அருகில் அமர்ந்தான். இவனோடு கட்ட வந்த பண்களாகக் கருகில் இவனுக்கு இடம் கிடைக்கவில்லை பபோலும். பதிலுக்கு

“ஹலோ” சொல்லி விட்டு மீண்டும் யன்னலினுடைய நான் இயற்கையிடம் சனென்றனே.

“மன்னிக்கோணும், உனக்கு என்ன பெயர் என்று சொல்லுவியோ..?” ஆபிரிக்கன் ஜேர்மனிய மொழியில் வினவினான்.

திரும்பி “கோகிலா” என்றனே.

“ம்... கோ..லா.. நல்ல பெயர்.”

எனது பெயரை அவன் அப்படித்தான் உச்சரித்தான்.

“நன்றி” சொல்லி விட்டு அவனது பெயரைக் கேட்காமலே மீண்டும் யன்னல் வழி வளையோடு ஐக்கியமானனே.

“கோ...லா...! எங்கை பபோறாய், ஸ்ரூட்கார்ட்டுக்கோ?”

“ம்... ”

“அங்கை வலை செய்வியோ?”

“இல்லை. எங்கடைய நாட்டைக் கலநைகழ்ச்சி ஒன்றுக்குப் பபோறன்.”

“உன்னை எனக்குத் தெரியும். நீ உன்னை தங்கைச்சியை சங்கீத வகுப்புக்குக் கட்டிக் கொண்டு வாற பபோறது நான் காணுறனான்.”

“அப்படியோ..! எனக்கு உன்னைத் தெரியாது. நான் உன்னை ஒரு நாளும் கண்டதில்லை. அதுபோக அது உன்னை தங்கைச்சி இல்லை... மகள்.”

“நான் நம்ப மாட்டன். நீ இவ்வளவு இளமையா இருக்கிறாய். ஆசியப் பொம்பிளையள் எல்லாரும் இப்படித்தான் அழகாக இருப்பினையோ?”

ம்... தொடங்கி விட்டான். ‘இந்த ஆண்களே இப்படித்தானோ! தமது மனவையரல்லாத வறே எந்தப் பண்ணைகை கண்டாலும்... நீ அழகு.., நீ இளமை... என்று சின்னதான் எரிச்சல் மனசுக்குள் தோன்றியது.

மீண்டும் யன்னல் வழி வளையே லயிக்க முனைந்த போதெல்லாம்.. “கோ..லா..! கோ..லா..!” என்று அழைத்து எனக்குக் கோபமட்டினான். ஒவ்வொரு தரிப்பிலும் இறங்குவோரும், ஏறுவோருமாகப் பயணிகள் மாறிக் கொண்டிருக்க இவன் மட்டும் என்னருகில் என தனிமையைக் குலகைக் என்றே இருந்தான். என சந்தோசத்தை மெதுமெதுவாகச் சிறையாடினான்.

“கரோ...லா, என்னடோடெ ஒரு நாளகைக்கு கரோப்பி குபிக் க வருவியரோ..?”

ம்.. ஜரேர்மனியில் ஒருவன் ஒரு பண்ணை இப்பிக் கடே்கிறான் என்றால், அதன் அர்த்தம் வறெுமனகே கரோப்பி குபிப்பதற்கான அழபை பல்ல. அதற்கும் மலோன சமம்தம்தடேல் அது. அரகமர்ந்து அரமைணி நரேம் கபிட ஆகவில்லை. அதற்கிடயில் அவன் தடேல்.. அவனசைச் சரால்லிக் குற்றமில்லை. இது ஜரேர்மனிய நாகரிகங்களில் ஒன்று.

“இல்லலை. எனக்கு நரேமில்லை.” வார்த்தகைளரோடூ எரிச்சலும் ஓட்டியபபி வளியில் கரோட்டியது.

“பிளீஸ்... ஒரு நாளகைக்கு. ஓரே ஒரு நாளகைக்கு...”

“இல்லலை, எனக்கு இவகைளக்கு நரேமும்மில்லை. இவகைளில் ஆர்வமும்மில்லை. நான் திரும்மணமானவள். எனக்குக் குழந்தகைள் இருக்கிறார்கள்.”

“அதனால் என்ன..? நானும் திரும்மணமானவன்தான்.”

“அப்பிடியண்ணடால், உன்ரமைனவையிரோடபரோய், கரோப்பியகைக்குடியன்.” சரால்லவந்த வார்த்தகைளசைச் சரால்லாமல் விழுவங்கிக் கரோண்டனே.

அவனது கரசைச்சல் தரோடர்ந்தது. களெஞ்சிக் கடே்டான். பரோதுவாக ஜரேர்மனியர்கள் இப்பி நடந்து கரோள்ள மாட்டார்கள். எனக்கு நரேமில்லை என்று ஒரு தரம் சரோன்னால் பரோதும். அப்படியே ஓதுங்கி விடுவார்கள். நாளாந்தம் சந்திப்பவர்களாக இருந்தால் அந்த எண்ணத்தை அப்படியே விட்டு விட்டும் ண்டும் நட்பாகப் பழகத்தரோடங்கி விடுவார்கள்.

இவன் ஆபிரிக்க நாட்டவன் என்பதாலரோ என்னவரோ எனக்கு விரும்பமில்லையென்று சரோன்ன பின்னும் “தரோலபைசே இலக்கத்ததைத் தாரியரோ..? முகவரியதைத் தாரியரோ..” என்று கரசைச்சல் படுத்துக் கரோண்டே இருந்தான்.

இயற்கையரோடூ நான் ஒன்றும் பரோதில்லாம் என்கைக் குழப்புவதிலயே குறியாக இருந்தான். அவனதை திசை திரும்ப எண்ணி, வளியில் தேயின் கையைப் பிடித்தபபி சில்ல நடபரோடும் ஒரு குழந்தையைக் காட்டி “அந்தக் குழந்தையைப் பார்த்தியா? எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறாள்?” என்றனே. உண்மையிலயே அந்தக் குழந்தை துற்துறுத்த கண்களூடன் துப்பாய் தரெரிந்தாள். கன்னத்தகைக் கிள்ளிப் பார்க்க வணேட்டும் பரோல ஆசை வந்தது. ஆனால் அவனால் அக் குழந்தையிடம் லயிக்க முடியவில்லை. என்கைச் சமமதிக் கவபப்திலயே மும் முரமாக இருந்தான்.

எனது இன்றைய தனித்த ரயில் பயணத்தில், ஏகாந்தமாய் இருக்கலாம் என்ற என இனிமையான நினபைப் பரோலரைது வகெ நரேமாகியிருந்தது. இதற்கு மலேமும் தாங்காது வறே எங்காவது பரோய் இரு. என்று மனசு சரால்லியது. எரிச்சலரோடூ எழ்ந்து பார்த்தனே. எல்லா இருக்ககைளமே நிரம்பி வழிந்தன. பரவாயில்லை, ஏதாவதரோ மலையில் பரோய் நிற்பது உத்தமமனெத்தீர்மானித்தபபி எனது கபைப்பயையும், கரோப்பியையும், பனையையும் எடுத்துக் கரோண்டூ அவனதைத் தாண்டி நடந்தனே.

“கரோ..லா, எங்கை பரோறாய்..?”

“அங்காலபையோய் இருக்கப் போறன்.”

“ஏன்..?”

நான் பதில் சொல்லவில்லை. விரைந்து நடந்தனே.

இருப்பதற்கு இடம் கிடக்கவில்லை. வளிசு சிலைவதற்கான கதவோடு அண்டிய ஒரு மலையில் போய் நின்று எனது கொப்பியைப் பார்த்தனே. அது எதுவுமே எழுதப் படாமல் வறையாக இருந்தது.

நேரத்தைப் பார்த்தனே. ம.. இன்னும் சில நிமிடங்களில் ஸ்டூட்கார்ட் வந்து விடும். ஏமாற்றத்தின் நடவடிக்கை ஒரு நிமிடம் பராமரிச்சு.

□□□□□□□□□□

□□□□□□□□

10.6.2003

பிரசுரம் : திசைகள் (April 2003)

பிரசுரம் : பி வரசு (July-Aug2003)

பிரசுரம் : ஈழமூரசு (19-25Feb2004)

[கருத்துக்கள்](#)

[கருத்துக்கள்](#)

[உங்கள் கருத்துக்களுக்கு](#)